

5.

JÉZUS, AKI NYUGALMAT AD

Január 22., szombat délután

Isten emléket emelt teremtői hatalmának, és az embernek adta, hogy meglássa Őt keze munkáiban. A szombat arra tanít, hogy teremtett műveiben szemléljük a Teremtő dicsőségét. Jézus ugyanezt akarja. Ezért merítette mélységes tanításait a természet szépségéből. Tanulmányozzuk jobban a természetbe írt tanításokat a szent nyugalomnapon, mint bármely más napon! Tanulmányozzuk a Megváltó példázatait ott, ahol elmondta őket: a mezőn, a berekben, a szabad ég alatt, a pázsiton és a virágok között. Amikor kimegyünk a természetbe, Krisztus valóságossá teszi jelenlétét számunkra, és figyelmünket a maga békeségére és szeretetére irányítja. – *Krisztus példázatai*, 25. o.

Isten a szombatot a teremtéskor szentelte meg. Az emberért rendeltetett, és abból az időből ered, amikor „együtt örvendeztek a hajnalcsillogások, és Istennek minden fiai vigadoztak” (Jób 38:7). Békeség nyugodott meg a világon, mert a föld összhangban volt a mennyyel. „Látta Isten, hogy minden, amit teremtett, ímé, igen jó” (1Móz Jézus, aki nyugalmat ad 1:31), és befejezett műve feletti örömeiben megnyugodott.

Mivel szombatnapon megnyugodott, „megáldotta Isten a hetedik napot, és megszentelte azt” (1Móz 2:3) – vagyis szent célra különítette el. A nyugalom napjaként adományozta Ádámnak. A teremtés művére emlékeztetett, ezáltal Isten hatalmának és szeretetének jele lett. Az Írás így szól: „Emlékezetet szerzett az Ő csodálatos dolgainak.” (Zsolt 111:4) „Az Ő alkotásaiból” megérthető „az Ő örökkévaló hatalma és istensége”, ami „láthatatlan a világ teremtésétől fogva” (Róm 1:20). (...)

Mindazoknak, akik a szombatot Jézus teremtő és megváltó hatalmának jeleként fogadják el, örömük lesz benne. Krisztust látják általa, benne gyönyörködnek. A szombat rávilágít a teremtés művére, mint az Ő hatalmas, megváltó erejének bizonyítékára. – *Jézus élete*, 281, 289. o.

Isten országában a megváltás tervének újabb mélységeit fogjuk felfedezni. Az üdvözült szentek úgy láthatják és értékelhetik majd az Atya és a Fiú szeretetét, ahogy sosem volt alkalmuk korábban meg tapasztalni, ezért halhatatlan ajkukról dicsőítő énekek fognak hangzani. Ő szeretett minket, és az életét adta értünk. Megdicsőült testtel, megtisztult szívvel és ajakkal fogjuk dicsőíteni a megváltó szeretet gazdagságait. A mennyben többé nem lesznek szenvedők, sem kétkedők, akiket meg kell majd győznünk az örök lakhelyek valóságáról, és nem lesznek kiirtandó előítéletek sem. Az Úrnak hála, ott örök nyugalomban lesz Isten népe, Jézus füves legelőkre és az élő víz forrásaira fogja vezetni megváltottait. Akkor nyer választ az Üdvözítő imája, amit Atyjához intézett: „Akiket nékem adtál, akarom, hogy ahol én vagyok, azok is énvelem legyenek.” – *That I May Know Him*, 371. o.

Január 23., vasárnap

Így szólt Isten Ábrahámhoz: „Eredj ki a te földedből és a te rokonságod közül és a te atyádnak házából a földre, amelyet én mutatok néked.” (1Móz 12:1) Ábrahámnak előbb el kellett szakadnia fiatalkori társaitól ahhoz, hogy Isten alkalmassá tehesse nagy feladatára, a szent jövedelmek megőrzésére. A rokonok és barátok befolyása gátolta volna azt a nevelést, amelyet az Úr akart szolgájának adni. Most, hogy különleges kapcsolatba került a mennyyel, idegenek között kellett élnie. Jellemének sajátosnak, a világtól eltérőnek kellett lennie. Nem is tudta megmagyarázni barátainak a cselekedeteit úgy, hogy megértsék. Lelki dolgok csak lelkileg foghatók fel, és a bálványimádó rokonság nem érthette meg Ábrahám indítékait és cselekedeteit.

„Hit által engedelmeskedett Ábrahám, mikor elhívatott, hogy menjen ki arra a helyre, amelyet örökölendő volt, és kiment, nem tudván, hová megy.” (Zsid 11:8) Ábrahám feltétel nélküli engedelmissége a hit egyik legcsodálatosabb bizonyítéka az egész Bibliában. Számára a hit „a reménylett dolgoknak valósága és a nem látott dolgokról való meggyőződés” volt (Zsid 11:1). Isten ígéretében bízva, a teljesedés legkisebb külső biztosítéka nélkül elhagyta otthonát, rokonságát, szülőhazáját, és elindult, bár nem tudta, Isten hova vezeti. – *Patriárkák és próféták*, 126. o.

A zsidókra vonatkozó rendelkezések közül egyik sem különböztette meg őket olyan tökéletesen a környező népektől, mint a szombat. Isten terve szerint a szombat megtartása az Őt imádók megjelölése lesz. Elkülönülésük jele a bálványimádástól, és jele az igaz Istennel való kapcsolatuknak is. A szombat megszenteléséhez azonban az embernek magának is szentnek kell lennie, hogy hit által Krisztus igazságosságának részesévé váljon. Amikor az Úr a parancsot adta Izraelnek: „Megemlékezzél a szombatnapról, hogy megszenteljed azt” (2Móz 20:8), ezt is hozzátette: „Szent emberek legyetek énelőttem.” (2Móz 22:31) Csakis így különböztethette meg a szombat Izraelt mint Isten imádoit.

Mikor a zsidók eltávolodtak Istentől, mely maga után vonta Krisztus hit általi igazságának elvesztését, számukra maga a szombat is elvesztette jelentőségét. Sátán magát akarta felmagasztalni, igyekezett elvonni az embereket a Megváltótól, a szombatot pedig megrontani, mert ez Jézus hatalmának jele. – *Jézus élete*, 283. o.

Isten legyen a legfőbb támaszod! Ha nem rá támaszkodsz, akkor ideje megállnod! Állj meg ott, ahol vagy, és változtass a dolgokon. (...) Őszinte és szomjazó lélekkel kiált az Úrhoz. Addig küzdj a menny hatalmasságaival, mígnem győzelmet aratsz. Helyezd az Úr kezébe egész lényedet: lelkedet, testedet és szívedet, és határozd el, hogy odaadó, szeretetteljes és az Ő akaratával betelt, odaszentelt életű gyermeke leszel, akinek az elméjét betöltötte a Szentlélek... És akkor tisztán fogod látni a mennyei dolgokat. – *Sons and Daughters of God*, 105. o.

Január 24., hétfő

Mi, akik az utolsó időkben élünk, nem tudjuk tán fölfogni Isten küldöttje szavainak fontosságát? „Vigyázzatok, atyámfiai, hogy valaha ne legyen bármelyikőtöknek hitetlen, gonosz szíve, hogy az élő Istentől elszakadjon.” (Zsid 3:12)

Az elmúlt korszakok fölhalmozódott világossága mind ránk ragyog. Izrael feledékenységének feljegyzéseit a mi tanulságunkra őrizték meg. Isten kinyújtotta kezét, hogy népet gyűjtsön magának minden nemzetből, törzsből és nyelvből. Az adventmozgalomban örökségéért szállt síkra, mint az izraelitákért, mikor kivezette őket Egyiptomból. Az 1844-es nagy csalódással próbára tette népe hitét, akár a zsidó-

két a Vörös-tengernél. Ha a korai adventisták bíztak volna az irányító kézben, ami velük volt a múlt élményeiben, meglátták volna Isten szabadítását. Ha akik egy szívvel-lélekkel fáradoztak 1844 munkájában, mind befogadták volna a harmadik angyal üzenetét, és a Szentlélek erejével hirdették volna, az Úr hatalmasan megsegítette volna igyekezetüket. Világosságözön árasztotta volna el a világot. Évekkel ezelőtt figyelmeztettük volna a föld lakosait, befejeztük volna a záró munkát, s Krisztus már eljött volna megváltani népét. – *Bizonyságtételek*, VIII. köt., 115. o.

A hon, mely felé utazunk, minden tekintetben vonzóbb, mint Kánaán volt Izrael népe számára... De vajon mi készítette őket megállásra éppen akkor, amikor szemük előtt feltűnt az a csodálatos ország? (...) Konok-sággal telt hitelenségük miatt fordultak vissza. Isten ígéreteit túlságosan kockázatosnak tartották... Izrael népének írott története figyelmeztetés számunkra, „akikhez az időknek vége elérkezett”. Hozzánk hasonlóan elérkeztünk a mennyei Kánaán határához. Akár meg is szemlélhetnénk a csodálatos ország szépségeit. Ha hiszünk a menny ígéreteiben, szavaink és magatartásunk azt fogja igazolni, hogy nem e világnak élünk, hanem legfőbb teendők a szent országban való életre készülni. – *That I May Know Him*, 169. o.

Legyen életszabályotok, hogy kétely vagy csüggedés egyetlen szavát sem ejtitek ki szátokon! Nagyban hozzájárulhattok mások életének felvidítéséhez, amennyiben őket a remény és vigasz szavaival erősítetek meg.

Sok derék lélek van rettenetes kísértéseknek kitéve. Gyakran közel vannak az eleséshez az önmagukkal és Sátánnal vívott küzdelemben. Ne csüggeszédtek el őket nehéz harcaikban! Reménykeltő szavakkal bátorítsátok őket, amelyek buzdítóan hatnak rájuk. Ha így tesztek, Krisztus fénye sugárzik szét rólatok, „mert közülünk senki sem él önmagának” (Róm 14:7). Öntudatlanul is szétáradó befolyásunk buzdítani és erősíteni fog másokat. – *Jézushoz vezető út*, 119–120. o.

Január 25., kedd

Amikor az Úr kiszabadította Izrael népét Egyiptomból, s rájuk bízta törvényét, akkor arra is tanította őket, hogy a szombat megünneplése

által legyenek megkülönböztethetők a bálványimádóktól. Ez különböztette meg az Úr fensőbbiségének elismerőit azoktól, akik nem hajlandók elismerni teremdjüknek és királyuknak Istent. „Legyen közöttem és Izrael fiai között örök jel ez – mondta az Úr –, megtartsák azért az Izrael fiai a szombatot, megszentelvén a szombatot nemzetségről nemzetségre örök szövetségül.” (2Móz 31:17, 16)

Amikor Izrael gyermekei kijöttek Egyiptomból, hogy Kánaánba vonuljanak, a szombat volt a megkülönböztető jel. Úgy ma is ez a jel különbözteti meg Isten népét a világtól, amikor kijönnek onnan, hogy belépjenek a mennyei nyugalomba. A szombat az Isten és népe között fennálló kapcsolat jele. Annak jele, hogy tisztelik Isten törvényét, s ez különbözteti meg a hű alattvalókat a törvénszegőktől. – *Bizonyságtételek*, VI. köt., 349. o.

Isten igazsága szívünkbe fogadva bölccsé tehet az üdvösségre. Ha hiszed, s engedelmeskedsz annak, akkor elég kegyelmet nyersz vele a ma kötelességei és próbái számára. Semmi szükséged a holnapi áldásra. Tartsd észben, hogy csak a mai nappal kell törődnöd. Ma győzzél, ma tagadd meg magad, ma virrassz és imádkozz, ma vívj ki győzelmeket Isten által. Körülményeink és környezetünk, az örökös változások és az Isten szava, mely mindent megvilágít, és mindent próbára tesz, elégségesek megtanítani kötelességeinkre, s hogy mit kell tennünk napról napra. – *Bizonyságtételek*, III. köt., 333. o.

Ó, bárcsak minden ember megtapasztalná, hogy őszinte ima által milyen mértékben részesülhetne a léleknek megígért mennyei nyugalomból! Amennyiben valaki nem tanulta meg ezt a leckét Krisztus iskolájában, inkább semmit sem tanult volna...

Milyen csodálatos szemlélni, hogy az ember leromlott és veszendő állapotában is megmenthető azon kegyelem által, melyet az evangéliumban Krisztus felkínál. Jézus szeretete a lélekből kiűzi az ellenséget, mely próbál az ember fölött uralkodni. Minden türelemmel viselt megpróbáltatás, minden hálával fogadott áldás, minden kísértés, melynek ellenállsz, erősebbé tesz téged a Megváltóban. Ezt a kegyelmet pedig hittel mondott imában lehet elnyerni.

Szorosan kapaszkodj bele a fentről jövő erőbe. Jézus is, mikor nagy próba előtt állt, a hegyek magányába vonult vissza éjszaka, hogy Atyjához imádkozzon. – *This Day With God*, 104. o.

Január 26., szerda

Krisztusban békességes lehet az életünk. Nem fellengzős érzelmek fognak hatalmukba keríteni, hanem tartós béke és bizalom érzése nyugszik meg rajtunk. Reménységed nem önmagadban, hanem a Fiúban van. Gyengeséged az Ő erejével egyesül, tudatlanságod az Ő bölcsességével, törekenységed pedig az Ő hatalmával. (...)

Ne önmagunkkal foglalkozzunk, ne aggódjunk, és ne legyenek kételeyeink az üdvösséggel kapcsolatban. Ezek távolítják el a szívet erőnk Forrásától. Szíved biztonságát bízd Istenre, és bízz benne. Beszélj Jézusról, és elmélkedj róla. Érd el, hogy az éned megsemmisüljön előtte! Távolíts el minden kételyt, úzd el a félelmeidet! Mondd Pál apostollal együtt: „Élek pedig többé nem én, hanem él bennem Krisztus; amely életet pedig most testben élek, az Isten Fiában való hitben élem, aki szeretett engem, és önmagát adta értem.” (Gal 2:20) Nyugodj meg Istenben. Ő meg tudja oltalmazni mindazt, amit rábízol. Ha az Ő karjára hagyatkozol, akkor győzni fogsz általa, aki annyira szeretett. – *A New Life*, 40. o.

Hála legyen az Úrnak a szemünk elé tárt kellemes és barátságos emlékekért! Úgy gyűjtsük össze szeretetből fakadó ígéreteit, hogy azok minden időben a szemünk előtt legyenek. Isten Fia elhagyja Atyja trónját, és istenségét emberi formába öltözteti, hogy az embert Sátán hatalmából megválthassa; győzelme megnyitja számunkra az eget, és bepillantást enged az isteni dicsőség birodalmába; az elbukott emberiség megmenekül az örvényből, melybe bűnei sodorták; Istennel való közösségének újból helyre lesz állítva, amikor a Megváltóba vetett hit által kiállja a hit próbáját; Krisztus igazságát ölti magára, és trónjához emeltetik fel – mindezek olyan képek, melyeket Isten azért tár elénk, hogy gondolkozzunk róluk. – *Jézushoz vezető út*, 118. o.

Sokáig vártunk Megváltónk visszatérésére. De az ígéret biztos. Hamarosan megígért otthonunkban leszünk. Ott Jézus az élő folyam mellett vezet bennünket, amely Isten trónjából folyik (Jel 22:1), és megmagyarázza gondviselésének homályos útjait, amelyeken átvitt bennünket e földön jellemünk tökéletesítése céljából. Ott tisztán látjuk és szemléljük a helyreállított Éden szépségeit. Mikor Megváltónk lábához tesszük a koronánkat, amelyet Ő helyezett a fejünkre, aranyhárfáinkon játszva az egész mennyet betöltjük a trónon ülő dicséretével. – *Boldog otthon*, 544. o.

Január 27., csütörtök

A teremtéskor az Atya és a Fiú megnyugodott teremtő munkájuk után. Mikor „elvégeztetett az ég és a föld és azoknak minden serege” (1Móz 2:1), a Teremtő és az összes mennyei lény ujjongott a dicsőséges jelenet szemlélése közben. „Mikor együtt örvendeztek a hajnalcsillagok, és Istennek minden fiai vigadoztak.” (Jób 38:7) Most Jézus pihent meg a megváltás munkájától; bár a földön szomorkodtak, akik szerették Őt. A mennyben azonban mégis örvendeztek. A mennyei lények szeme dicsőségesnek látta a jövő ígését. A helyreállított teremtés, a megváltott emberi nemzetség, amely soha nem bukhat el többé, mert legyőzte a bűnt – Isten és az angyalok így látták azokat az eredményeket, amelyek Krisztus elvégzett munkájából áradtak és áradnak ki. Ezzel a jelelennel örökre összekapcsolódott az a nap, amelyen Jézus megnyugodott. Mert „cselekedete tökéletes” (5Móz 32:4); „valamit Isten cselekszik, az lesz örökké” (Préd 3:14). Hasonlóképpen azon a napon, amelyen „újjáteremtetnek mindenek, amikről szólt az Isten minden Ő szent prófétájának szája által eleitől fogva” (Csel 3:21).

A teremtés szombatja – az a nap, amelyen Jézus József sírjában pihent – lesz a béke és öröm napja. A menny és a föld magasztalásban, dicséretmondásban egyesül, miközben a megmentett népek „szombatról szombatra” (Ésa 66:23) örvendező imádatban hajolnak majd meg Isten és a Bárány előtt. – *Jézus élete, 769–770. o.*

Láttam, hogy az Úr törvénye érvényben marad örökké és az új földön is az örökkévalóságon át. Mikor a teremtés alkalmával Isten megvetette a föld alapjait, Isten fiai csodálkozással tekintettek az Úr művére, és az összes mennyei sereg örömujjongásban tört ki. A teremtés hat napja után a hetedik napon megpihent az Úr minden munkájától; megáldotta és megszentelte a hetedik napot, mert azon pihent meg minden munkájától, melyet elvégzett. Isten a szombatot még az Éden kertjében, az ember bűnbeesése előtt rendelte el, s megszentelte azt Ádám és Éva s az összes mennyei sereg. Isten is a hetedik napon pihent meg, megszentelte és megáldotta. Láttam, hogy a szombat soha nem lesz eltörölve, hanem a megváltott szentek és a szent angyalok seregei a végtelen örökkévalóságon át megőrzik és megszentelik Alkotójuk dicsőségére. – *Tapasztalatok és látomások, 217. o.*

Ha gyökeret vert szívünkben ez a szeretet, ha átalakultunk Teremtőnk képmására, akkor teljesedik be az Újszövetség ígérete: „Adom az én törvényemet az ő szívükbe, és az ő elméjükbe írom be azokat.” (Zsid 10:16) Ha a törvény szívünkbe van írva, vajon nem fog-e élő alapot ölteni életünkben? Az engedelmisség – a szeretet, hódolat és szolgálat – a tanítványság biztos jele... Ahelyett tehát, hogy a hit felmentene bennünket a törvény alól, épp a hit, és pedig egyedül a hit az, amely Krisztus kegyelmének részeseivé, az engedelmisségre képessé tesz bennünket. – *Jézushoz vezető út*, 60. o.

Január 28., péntek – További tanulmányozásra

Pátriárkák és próféták: „Vándorlás Edom körül” című fejezet.